

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stryczyńska

w sprawie z odwołania S. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w Warszawie
z udziałem B.S., M.B., T.L., R.H., J.G., K.W. oraz S.1 Sp. z o.o.
z siedzibą w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 grudnia 2025 r.,
na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Warszawie
z dnia 27 czerwca 2024 r., sygn. akt III AUa 1398/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w Warszawie na rzecz S. Sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz na rzecz S.1 Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty po 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu tego świadczenia za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 czerwca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie sprawie z odwołania S. sp. z o.o. z siedzibą w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w Warszawie w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym, z udziałem B.S., M.B., T.L., R.H., J.G., K.W. i S.1 sp. z o.o. w W., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 lutego 2023 r. w punkcie 1 w ten sposób, że zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w Warszawie z 15 września 2020 r.:

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że B.S. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania umowy o pracę zawartej z S.1 Spółka z o.o. od 7 września 2015 r. (pkt I 1 wyroku);

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że M.B. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania umowy o pracę zawartej z S.1 Spółka z o.o. od 10 sierpnia 2015 r. do 4 czerwca 2016 r. (pkt I 2 wyroku);

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że J.G. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania umowy o pracę zawartej z S.1 Spółka z o.o. w okresie od 2 września 2006 r. do 26 sierpnia 2007 r. oraz od 21 sierpnia 2012 r. (pkt I 3 wyroku);

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że R.H. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania zawartej umowy o pracę z S.1 Spółka z o.o. od 1 maja 2015 r. do 28 lutego 2018 r. (pkt I 4 wyroku);

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że T.L. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania umowy o pracę zawartej z S.1 Spółka z o.o. od 1 grudnia 2002 r. do 6 marca 2015 r. (pkt I 5 wyroku);

nr [...] w ten sposób, że stwierdził, że K.W. nie podlega jako pracownik obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. Spółka z o.o. w W. z tytułu wykonywania umowy o pracę zawartej z S. 1 Spółka z o.o. od 1 września 2010 r. (pkt I 6 wyroku).

Nadto zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że zasądził od ZUS na rzecz S. Spółki z o.o. w W. zwrot kosztów zastępstwa prawnego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie (pkt II wyroku); zasądził od ZUS na rzecz S. Spółki z o.o. w W. zwrot kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, pozostawiając także ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie (pkt III wyroku).

W sprawie ustalono, że decyzjami z 15 września 2020 r. ZUS stwierdził, że B.S., M.B., T.L., R.H., J.G., K.W. podlegają jako pracownicy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek S. sp. z o.o. z tytułu wykonywania zawartej umowy o pracę z S.1 sp. z o.o. we wskazanych w decyzjach okresach.

Odwołania od powyższych decyzji złożył płatnik składek S. sp. z o.o.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 13 lutego 2023 r. oddalił odwołania i zasądził od S. Spółki z o.o. w W. na rzecz ZUS kwotę 1.080,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Przedmiotem sporu była ocena, czy S. sp. z o.o. jako zleceniodawca w istocie pozostawał pracodawcą wobec ubezpieczonych, którzy mieli zawarte umowy o pracę z S.1 sp. z o.o. Konsekwencją stanowiska organu rentowego pozostawało stwierdzenie, że formalnie nie istniał stosunek pracy pomiędzy ubezpieczonymi a S.1 sp. z o.o., a obowiązki płatnika składek z tego tytułu na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe ponosił S. sp. z o.o.

Sąd Okręgowy stwierdził, że to S. sp. z o.o. jest 100% właścicielem S.1 sp. z o.o., ponadto zarząd w obydwu spółkach jest tożsamy. W ocenie Sądu pierwszej instancji rzeczywistym i wyłącznym beneficjentem pracy wykonywanej przez

ubezpieczonych M.B., J.G., R.H., T.L., B.S. oraz K.W. była S. sp. z o.o., niezależnie od tego czy pracowali na podstawie umowy o pracę czy umowy zlecenia. Co prawda obie spółki mają odrębną osobowość prawną, jednakże nie sposób uznać, że faktycznym pracodawcą dla ubezpieczonych, z którymi zawarto umowy o pracę była spółka S. sp. z o.o., skoro z umów zleceń zawieranych z S.1 sp. z o.o. oraz S. sp. z o.o. wynika, że ubezpieczeni nie mogli świadczyć pracy na rzecz innych podmiotów bez zgody zleceniodawcy. Taka zgoda nie była wyrażana przez żadną ze spółek przy zawieraniu umów zleceń i umowy o pracę, co wyraźnie wskazuje, że ubezpieczeni byli traktowani jako pracownicy jednej firmy.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła odwołująca się.

W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczność, że S. Sp. z o.o. jest całościowym udziałowcem w spółce S.1 Sp. z o.o. nie uprawnia do wniosku, że ubezpieczeni świadczyli pracę na rzecz odwołującej się spółki na warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. Mimo powiązań pomiędzy spółkami, obie spółki formalnie stanowią odrębne podmioty.

Ubezpieczeni pozostawali w stosunku pracy z S.1 sp. z o.o., a nie z S. sp. z o.o., z którą to spółką ubezpieczeni równolegle pozostawali w cywilnoprawnym stosunku umowy zlecenia. Organ rentowy nie zakwestionował tak sformalizowanych stosunków prawnych między stronami. W szczególności nie przedstawił okoliczności, z których wynikałoby, że ubezpieczeni w rzeczywistości świadczyli pracę w ramach stosunku pracy na rzecz S. sp. z o.o., a nie na rzecz S. 1 sp. z o.o. Wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji, opartych na pewnych ustaleniach, nie zwalnia organu rentowego z obowiązku wykazania inicjatywy dowodowej na wykazanie okoliczności, na które powołuje się w zaskarżonych decyzjach. W ocenie Sądu drugiej instancji w realiach niniejszej sprawy W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie wykazał, by S. Sp. z. o.o. łączyły z ubezpieczonymi stosunki pracy, a co za tym idzie, że podlegają oni ubezpieczeniom społecznym jako pracownicy odwołującej się spółki.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł organ rentowy, zaskarżając w całości wyrok Sądu Apelacyjnego i opierając skargę kasacyjną na

obu podstawach kasacyjnych. Zarzucił Sądowi drugiej instancji naruszenie prawa procesowego:

1) art. 327¹ § 1 k.p.c., przez brak wskazania w uzasadnieniu przyczyn nieuwzględnienia argumentacji i dowodów wskazanych przez organ rentowy;

2) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 477 k.p.c., przez wydanie orzeczenia bez przeprowadzenia merytorycznej kontroli decyzji wydanej przez organ rentowy.

Skarżący podniósł również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego:

1) art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej w zw. z art. 22 § 1 k.p., przez uznanie, że pracodawcą dla ubezpieczonych jest spółka S.1 Sp. z o.o., mimo że właścicielem S.1 Sp. z o.o. jest odwołująca się spółka;

2) art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., przez przyjęcie, że organ rentowy nie udowodnił, że rzeczywistym pracodawcą dla ubezpieczonych była odwołująca się spółka, mimo że Sąd pominął materiał zgromadzony w aktach rentowych oraz nie dokonał wykładni art. 3 k. p. w zw. z art. 22 § 1 k. p. z uwzględnieniem koncepcji przebicia zasłony korporacyjnej;

3) art. 8 ust. 1 ustawy systemowej w zw. z art. 3 k.p. w zw. z art. 22 § 1 k.p. przez uznanie, że pracodawcą dla ubezpieczonych jest spółka S.1 Sp. z o.o., mimo że z dokumentacji załączonej do akt sprawy wynika, że rzeczywistym pracodawcą dla ubezpieczonych pozostawała odwołująca się spółka (przebicie zasłony korporacyjnej);

4) art. 3 k.p., w zw. z art. 22 § 1 k.p., przez niedokonanie ich wykładni z uwzględnieniem koncepcji przebicia zasłony korporacyjnej;

5) art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 4 pkt 2 ppkt a w zw. z art. 8 ust. 2a oraz art. 17 ust. 1 ustawy systemowej, przez jego niezastosowanie, mimo że z załączonych do sprawy akt rentowych wynika, że w przedmiotowej sprawie doszło do tzw. przebicia zasłony korporacyjnej, a tym samym umowy o pracę zawarte z S.1 Sp. z o.o. na gruncie przepisów prawa ubezpieczeń społecznych należy traktować jako nieważne.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie odwołania spółki, a ponadto o zasądzenie od odwołującej się spółki na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy powołał się na oczywistą jej zasadność. Wskazał, że Sąd powinien poddać decyzję organu kontroli merytorycznej. Powinien zbadać czy organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy prawa przy ustalonym stanie faktycznym i ustalić, czy faktycznie nastąpiło tzw. przebicie zasłony korporacyjnej prowadzące do obejścia art. 8 ust. 2a ustawy systemowej. W ocenie skarżącego Sąd Apelacyjny nie dokonał wykładni art. 3 k. p. w zw. z art. 22 § 1 k. p. w świetle koncepcji przebicia zasłony korporacyjnej. Ograniczył się do badania powiązań osobowo-kapitałowych pomiędzy tymi podmiotami wyłącznie z perspektywy art. 22 § 1 k.p. Ponadto zdaniem organu rentowego ciężar dowodu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych spoczywa na ubezpieczonych i płatnikach składek, ponieważ to te podmioty kwestionują zasadność i prawidłowość decyzji.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się spółka i zainteresowany S.1 sp. z o.o. wniosły o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od organu na rzecz odwołującej się i zainteresowanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia ustawowych wymagań warunkujących przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z powołanych powyżej okoliczności, a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba merytorycznego rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, lecz pozainstancyjnym nadzwyczajnym środkiem umożliwiającym zakwestionowanie prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienia wprawdzie przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wskazuje jednak na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, a więc przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy rozumieć sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna od razu, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 Nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 Nr 18, poz. 437; z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 Nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Przyjmuje się, że nie spełnia tych wymagań odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu

określeniem „rażącego”, czy „oczywistego” naruszenia prawa, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się owa oczywistość wydania wadliwego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 lutego 2014 r., III PK 86/13, LEX nr 1644571; z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, LEX nr 1511117; z 11 kwietnia 2018 r., III UK 98/17, LEX nr 2497587). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut naruszenia przepisu prawa jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365).

Oceniany w tym kontekście wniosek pozwanego organu o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, oparty na przesłance „oczywistej zasadności” nie spełnia wyżej określonych ustawowych kryteriów.

W odniesieniu do podnoszonej przez skarżącego kwestii rozkładu ciężaru dowodów w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zauważyć można, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych toczy się generalnie według zasady kontradyktoryjnego postępowania, a w nim o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje odwołujący się (postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2024 r., II USK 216/24, LEX nr 3781388). Ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych rozkład ciężaru dowodów zależy od rodzaju decyzji. Jeżeli jest to decyzja, w której organ zmienia sytuację prawną ubezpieczonego, to powinien wykazać uzasadniające ją przesłanki faktyczne. Już w wyroku Sądu Najwyższego z 15 lutego 2007 r. (w sprawie I UK 269/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 78), wskazano, że na organie rentowym, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego i nie kwestionował tytułu tego zgłoszenia oraz przyjmował składki, spoczywa ciężar dowodu, że strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli. Wydanie decyzji przez organ rentowy w postępowaniu administracyjnym nie zwalnia go zatem od udowodnienia przed sądem podstawy faktycznej decyzji, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2010 r., II UK 148/09, LEX nr 577847 czy z 9 grudnia 2008 r., I UK 151/08, LEX nr 518057).

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd drugiej instancji szczegółowo odniósł się do środków dowodowych przedstawionych przez niego w toku postępowania i trafnie przyjął, że nie jest możliwe choćby uprawdopodobnienie, aby między zainteresowanym a spółką zależną nie istniał stosunek pracy, który w rzeczywistości był wykonywany. Przeprowadzona została szczegółowa analiza przy uwzględnieniu zaoferowanych dowodów, mająca na celu weryfikację prawidłowości twierdzeń skarżącego wynikających z wydanych decyzji. Nie sposób więc stwierdzić na czym rzeczywiście miałyby polegać naruszenie reguły rozkładu ciężaru dowodu, skoro korzystna dla odwołującej się okoliczność (wykonywanie pracy dla spółki zależnej) została udowodniona, zaś okoliczność wykazana przez skarżącego (zależność spółki będącej pracodawcą od odwołującej się) nie wpływała na konkluzję co do tego, że pracodawcą zainteresowanych faktycznie powinna być odwołująca się spółka.

Sąd Najwyższy wielokrotnie dotychczas wskazywał, że w orzecznictwie utrwalona jest wykładnia negująca możliwość skutecznego podnoszenia w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 6 k.c., gdy faktycznie zmierza on do zakwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych (por. wyroki: z dnia 13 czerwca 2000 r., V CKN 64/00, OSNC 2000 nr 12, poz. 232; z dnia 15 października 2004 r., II CK 62/04, LEX nr 197635; z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05, LEX nr 220844 oraz z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07, LEX nr 465919), tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, wszakże, że organ rentowy nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych odnoszących się do indywidualnej sytuacji ubezpieczonych. Sąd ten stwierdził również, że organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie, że pracodawcą ubezpieczonych była w istocie S. sp. z o.o., mimo braku umów o pracę zawartych przez ubezpieczonych z tą spółką. Organ rentowy ograniczył się tylko do przedłożenia na płycie CD bardzo obszernych akt kontroli, nie wskazując przy tym o przeprowadzenie dowodu z których dokumentów, znajdujących się na płycie, wnosi. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że z akt osobowych ubezpieczonych wynikało, że umowę o pracę zawarli z S.1

Organ rentowy we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się również koncepcję tzw. „przebicia zasłony korporacyjnej”. Warto więc zauważyć, że

poglądy wyrażone między innymi w wymienionym w skardze kasacyjnej wyroku Sądu Najwyższego z 3 października 2017 r. (II UK 488/16, LEX nr 2361596) bazowały na ustaleniu, że spółkę zależną i spółkę dominującą łączyła umowa, na mocy której spółka zależna zobowiązała się do realizacji usług na rzecz spółki dominującej przez swoich pracowników i na tej podstawie kierowała swoich pracowników do wykonywania pracy w spółce dominującej i otrzymywała za to wynagrodzenie. Takich relacji nie ustalono w niniejszej sprawie, a to one pozwalały na wyciągnięcie wniosku o nadużyciu konstrukcji osobowości prawnej lub konstrukcji pracodawcy wynikającej z definicji zawartej w art. 3 k.p. ze skutkiem polegającym na uznaniu, że określone działania podejmowane przez jeden podmiot uznaje się w istocie za działania innego podmiotu (gdy spółka handlowa będąca „prawdziwym pracodawcą” tworzy kontrolowaną przez siebie spółkę, powierzając jej funkcję zatrudniania pracowników celem obejścia prawa i uniknięcia zobowiązań).

Wobec niewykazania istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek uzasadniających skierowanie sprawy do merytorycznego rozpoznania, Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - orzekł o odmowie jej przyjęcia.

O kosztach postępowania kasacyjnego, obejmujących koszty zastępstwa prawnego odwołującej się spółki i zainteresowanej spółki, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w kwocie wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1935 ze zm.), a w zakresie odsetek - na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

[SOP]